

Mirko Kunčič:

Šli nekoč so angeli
preko rožnatih poljan,
da otroku bolnemu
bi ponesli zlatih sanj.

Pa nekje tam sred poljan
sanje izgubili so,
Bogcu dobremu gorje
svoje potožili so.

Božjih lučk — kresnic — poslal
jim je Bogec v tih večer,
da poiskali sanje bi —
našli niso jih nikjer ...

Kje so sanje zlate, kje?
Ah, sred rožnatih poljan
božje lučke iščejo
še dandanes jih zaman — — —

Vook Joža:

Poslednja roža.

Poslednja roža v ortu trepeti,
spomin na dneve tople jo boli.
Tam v vejah droben ptič žgoli
in bolna roža mu zašepeta:

»Preljubi ptiček, prosim te,
seboj na jug ponesi me.
Lahko me skriješ pod perot
in odletiva brž od tod.«

»Ah, revica, ne gre tako.
S perotmi moram plavati
skoz sinji zrak —, ti padla bi
na tla, udarila bi se hudo.«

»Preljubi ptiček, prosim te,
seboj na jug ponesi me.
Lahko me stisneš v krepeljce
z menoj preplavaš dalje vse.«

»Ah, revica, ne gre tako.
Če truden kdaj bom prehudo,
na krepeljih počival bom,
preveč, preveč te ranil bom.«

»Preljubi ptiček, prosim te,
seboj na jug ponesi me.
Lahko bom v kljunčku ti čepela,
v tople kraje poletela.«

»Ah, revica, ne gre tako.
Jaz s kljunčkom bom vso pot žgoel,
vso pot bom o pomladi pel,
ti padla bi, ojoj, hudo ...«

Poslednja roža v ortu zaihti,
iz vej poslednji ptič na jug zleti,
presladko pesem o pomladi ubira
poslednja roža v ortu — umira.